

1. Thomas Korsgaard: En rigtig hue

Novellen er fra antologien *Mellem os* (2018). Thomas Korsgaard (f. 1995) er dansk forfatter.

Kian sveder under armene, skjorten er allerede helt våd. Han kan ikke finde ud af, om det er varmen. Afklippede bøgegrene ligger i store bundter på området foran skolen. De er ved at gøre vognene klar til i morgen. Et par spraymalede lagener ligger til tørre på fliserne længere væk. *Dyt, mens I venter, for vi er studenter*, står der på det ene. *Der er kun én rigtig hue, og den er rød* på det andet. Henne ved flagstængerne står pedellen og skifter skolens eget flag ud med Dannebrog. Flaget hviler tungt over hans skuldre.

Han skodder sin smøg, før han går ind i svingdøren og skubber den hårdt ind i kantinen. Det er rart at bruge sine muskler.

10 Der er tomt i kantinen, de fleste er allerede helt færdige. Han har set dem overalt i byen de sidste par dage. De fester og synger, og han får det, som om det kunne blive ham, selvom han ikke helt tror på det.

Han slår til Nettoposen med noterne og skiftetøj, han holder i hånden. Ved et af de tomme borde sætter han sig. I posen finder han papirerne og æsken, som han 15 lægger på bordet. Han er i god tid og burde øve det hele igennem en enkelt gang, men det er, som om det allerede er for sent. Det skal bare overstås, tænker han, det må gå, som det går. Han løfter i stedet låget af kassen og tager huen op. Navnet er broderet bagpå. *Der er kun én rigtig hue, og den er rød*. Hans er blå. Det er bare den billige model med en plastikrem. Han har hørt, at man kan lægge et hygiejne- 20 bind ind i skyggen til at suge sveden. Nogle af drengene fra klassen købte kongepakken med indbygget kamera og et champagneglas med indgraveret navn. Han sidder lidt og snuser til den. Han har ikke prøvet den endnu, det bringer uheld, og det har han ikke brug for. De målte også deres hoveder, før de bestilte dem. De kaldte ham bare Hoved resten af året, fordi han havde klassens største.

25 Kian pakker tingene sammen, rejser sig og går ned i kælderens. Han ved ikke helt, hvorfor han vil se gymnastiksalen igen. Ved indgangen til omklædningsrummene ligger efterladte sportstasker med svedige sko og shorts. Han sætter sig på en af bænke og sidder lidt. Han tænder en bruser og stikker ansigtet ind under det kolde vand. Det pisker mod hans ansigt. Han stryger det væk med hænderne og tør- 30 rer sig i ærmet. På en knage hænger en cowboyhat med pailletter, nogen må have glemt fra den sidste fest. Han prøver den, ser sig i spejlet og kaster den ind i badet.

Nu går han op til lokalet. Det er lige oppe over. Trappen slynger sig op gennem skolens fem etager. På taget holdt de ham engang ud over kanten. Han fandt aldrig ud af, hvorfor de ikke kunne lide ham. Men han kunne heller ikke lide dem. I den 35 rækkefølge. Han tænker på alle de gange, han har tabt en tallerken på vej op ad den trappe. Alle på skolen klappede og piftede, når det skete, det var en tradition, der gik mange år tilbage. Her giver man et bifald, når nogen dummer sig.

Hans krop føles tung at slæbe på. Som han nærmer sig lokalet, er det pludselig, som om den hvide skjorte også er både krøllet og for stor. Den er for fin til ham, 40 alt for fin. Han går og trækker ned i den. Skoene er for spidse. Det er dem fra hans konfirmation, de er lige en tand for smalle ude i enden. Storetåen bliver mast sammen med de andre.

Hans tysklærer kommer ud og henter ham.

”Så er det din tur, Kian,” siger hun og lægger en hånd på hans skulder. ”Lige
45 den sidste her, så bliver du student. Du skal ikke være nervøs.”

”Det er jeg heller ikke.”

Han kan godt selv høre det.

De går ind og sætter sig i klasselokalet, hvor to borde er slået sammen. Der er
lagt en grøn velourduk på. Censor giver hånd og byder ham på et glas vand. Han
50 takker, hælder op til sig selv og drikker tre store glas i træk.

”Vi går bare i gang,” siger hans lærer, men han kan ikke andet end at nikke.
Det er, som om tre års ord har sat sig fast i halsen på ham.

”Nu skal du høre. Vi har læst din synopsis og har nogle spørgsmål, som vi vil
begynde med,” siger hun og banker papirerne ned i bordet for at samle dem. Censor
55 sidder ved siden af med en neglefil. Lyden skærer gennem al snak, og han forestil-
ler sig, hvordan neglene om et øjeblik vil være slidt helt af hende.

Læreren lægger papirerne fra sig igen og begynder på sine spørgsmål.

”Først og fremmest, hvad mener du, når du på side to skriver, at Anne Frank¹ er
en troværdig karakter?”

60 ”Det ved jeg ikke,” siger Kian bare, for han ved det virkelig ikke. Det hele er
noget, han har sat sammen på mindre end en halv time.

”Er Anne Frank en virkelig person eller et fiktivt jeg?”

”Jeg tror, hun er en fiktiv person,” siger han og kan nærmest høre lyden fra en
buzzknap² gøre gamet over³.

65 ”Tro kan du gøre i kirken,” siger censor uden at fjerne blikket fra sin neglefil.

”Det er hun desværre ikke, Kian,” siger hans lærer. Hun er hans advokat i det
her, det var sådan, hun sagde, da de talte om det. Han kunne bare kigge på hende
og vide, at de spillede på samme hold, sagde hun.

”Hun er en virkelig person,” siger læreren. ”Det er jo netop derfor, hendes
70 historie er så banebrydende, fordi det er et af de første og mest intime vidnesbyrd
fra den tid, vi overhovedet har!”

De stiller alt for mange spørgsmål. Under skjorten hamrer hjertet løs.

Han drikker et glas vand og et til.

Han synes ikke, han siger mere i de tyve minutter, det varer, og pludselig er
75 tiden gået. Et lille æggeur ringer, og han bliver sendt ud af lokalet.

Han håber på et firetal. 4 eller måske bare 02. Alt over 02 er spildt arbejde,
siger de i klassen, og han skal alligevel ikke være noget, hvor man skal bruge en
studentereksamen. Karakterer er fuldstændig ligegyldige for ham. Han skal aldrig
bruge dem til noget, siger han til sig selv.

80 Han går lidt rundt på stedet. Det tager lang tid for dem. Hans telefon ligger i
jakken derinde. Han ville ønske, han havde den her, så han kunne tjekke klokken.
En pige kommer gående i hvidt tøj med hænderne fulde af roser pakket ind i cello-
fan. Det er P.J. Hun smiler over hele ansigtet.

”Tillykke, Hoved,” siger hun næsten uden at smile, da de går forbi hinanden.

85 ”Jeg er ikke færdig,” siger Kian. ”Jeg venter på min karakter.”

¹ *Anne Frank*: tyskfødt jøde (1929-1945), et kendt offer for holocaust på grund af sine dagbøger skrevet i skjul for nazisterne.

² *buzzknap*: elektrisk knap, der frembringer en summelyd.

³ *gamet over*: bestemt form af ”game over” (engelsk), dvs. gøre spillet forbi.

”Okay, Hoved, så får du endelig lov til at gå med den hue.”
 ”Ja,” siger han.
 ”Vi ses til vognkørsel.”
 ”Jeg skal ikke med.”
 90 ”Hvad?”
 ”Jeg skal ikke med.”
 ”Hvorfor ikke?”
 ”Det skal jeg bare ikke. Når jeg kommer ud om en halv time, så er jeg færdig med det her sted.”
 95 ”Det er jo en tradition.”
 ”Det kan godt være,” siger han. ”Men jeg kommer ikke.”
 ”Det bliver de andre kede af at høre.”
 ”Så må de blive det.”
 P.J. forsvinder ud på terrassen til sine forældre, der står og åbner en Asti. Han
 100 kan lige akkurat se dem.
 Nu går døren op igen, og hans lærer kommer ud.
 ”Så, Kian, så er vi klar.”
 Hans hænder ryster. Han opdager det først, da han tager fat i skjorten igen og hiver ned i den.
 105 ”Kom du bare med ind,” siger hans lærer og vifter ham hen til sig. Han står lidt, før han går ind. Censor kigger stadig ikke op på ham. Hun skraber og filer på sine negle, mens han afventer sin karakter.
 ”Ja,” siger hun. ”Så har vi snakket lidt om din præstation her i dag, og du havde jo ikke styr på dit stof, det må vi være ærlige at sige.”
 110 Kian støtter albuerne på bordet og fjerner dem så igen med det samme. Han synes ikke rigtig, der er plads til ham på den lille stol.
 ”Det var ikke fyldestgørende,” fortsætter censor. ”Det var sjusket og ustruktureret, så vi kan desværre ikke give dig andet end 00.”
 ”Kun?” spørger Kian.
 115 Censoren lægger neglefilen fra sig og kigger måbende på ham.
 ”KUN?” udbryder hun. ”Du skal være rigtig glad for, at vi ikke gav dig -3. Tillykke uanset hvad.”
 ”Du har siddet med den neglefil under hele eksamenen,” siger Kian. ”Det stressede mig.”
 120 ”Jeg har siddet og lyttet. Det er min måde at lytte på.”
 ”Gu har du ej!” råber Kian og rejser sig. Hun lægger neglefilen fra sig på bordet og kigger vredt op på ham. Han tager posen og skubber stolen hårdt ind til bordet. På vej ud vælter han vandglasset. Det smadres mod gulvet. Hans lærer råber et eller andet efter ham, som han ikke hører. Det gør ham glad at tænke på,
 125 at en af de to om lidt vil være nødt til at rydde det op og smide det i skraldespanden. Han går ud på den store terrasse, hvor han har stået i alle frikvartererne og spist sine pizzanegle i fred og hørt musik i høretelefonerne. Henne ved bænken sidder Anders og Jølle fra klassen. De har allerede begge et hak i huen. De drikker dåseøl og hører *En dag tilbage* med Nik og Jay⁴ på en højttaler. P.J.
 130 sidder mellem Jølles ben og misser med øjnene.

⁴ *Nik og Jay*: dansk popgruppe, der var særligt populær i 00’erne.

"Hvad så, Kian, hvordan gik det?" råber Jølle efter ham. De andre kigger op på ham.

"Fint," svarer Kian.

"Hvad fik du?" råber P.J. Hun tager Jølles solbriller på og hvisker et eller andet til ham.

"Det kunne I lide at vide," råber Kian.

"Hvorfor har du så ikke fået huen på?"

Jølle kaster et halvspist jordbær over mod ham. Han står lidt med æsken i hånden og overvejer at tage huen ud, men det skal være rigtigt. Selvom det gik dårligt, skal det være rigtigt.

"Min mor er på vej," råber han over mod deres bæk. "Jeg får den på, når hun kommer."

"Nå ja," svarer Jølle og tænder en af sine cigaretter.

"Og hvad med din far, kommer han ikke?"

"Han er stadigvæk død."

"Nå ja," siger Jølle. "Det havde jeg glemt."

"Min mor kommer om lidt," gentager Kian, men det virker ikke, som om de hører det. Mest af alt har han lyst til at spæne væk, løbe ned til toget og stige på det. Han har talt ned hver eneste dag i tre år, og nu hvor han endelig kan gøre det, gør han det ikke. Det er slet ikke så nemt, som det lyder. Pedellen er i gang med at feje bag dem. Maskinen larmer og kommer tættere på. Kian tager sin telefon og stiller sig om bag basketballbanen. Hans mor tager telefonen efter lidt tid.

"Kommer du snart?" spørger han irriteret. "Jeg står her og venter."

Hun må have den på højttaler, hun gør meget ud af ikke at tale i telefon og køre på samme tid. Der har været et trafikuheld for meget i den familie, siger hun. Bilen dundrer i baggrunden.

"Jeg er der først om en halv time, Kian, der kom lige noget i vejen."

"Men så kan det jo være lige meget."

"Nej, hold nu op, skat, jeg kan da ikke gøre for, at der er kø i trafikken."

Han kan høre, at hun sidder i bilen, alligevel er det, som om det er løgn. Han kan ikke finde på noget at spørge om.

"Hva'?" råber hans mor, men han siger ingenting, og hun siger altid hva', også selvom hun hører hvert et ord. På den måde får han sagt alting to gange. Både det han mener, og det han ikke mener.

"Jeg hader dig," kunne han sige, men det gør han ikke. Han siger ingenting, men står bare med telefonen i hånden og ser hen mod de andre, som stadig sidder på bænken.

"Hva'?" råber moren igen. "Jeg kan sgu ikke så godt høre dig. Men jeg er på vej."

"Okay," siger han.

"Vi er der nok om en halv times tid. Kan du godt vente på det?"

"Det kan jeg vel blive nødt til."

"Hva'?"

"Det kan jeg blive nødt til."

"Vi skynder os," siger moren.

Kian lægger på og går ud i striben af sol. Jølle står oven på bænken nu. Han har

lynnet bukserne op og viser røv til skolen. Det får P.J. til at grine igen. Han ville ønske, at han selv turde gøre den slags, men det ligger ikke til ham. Han kommer til at tænke på dengang, der var forfest hos Jølles forældre i Sundby. De havde lige
180 fået lagt nyt gulv. Han havde en billig vin med, som han ville dele med drengene. Med spidsen af en kniv hamrede han proppen ned i flasken. Rødvinen sprøjtede ud på gulvet. Jølles mor råbte af ham, at hun håbede, han havde en forsikring, for det hele skulle brækkes op og lægges om. Han løb derfra og kom ikke i skole i tre uger, før det var glemt.

185 Kian ser ned på posen. Han finder æsken med huen, åbner den og sætter den på sit hoved.

”Ved I hvad,” råber han efter dem. ”Hvis I virkelig vil vide det, så fik jeg tolv, men det er jo ikke os alle, der har brug for at skrive det på Facebook.”

”Ohhhhhh,” råber Jølle og slår ud i luften med fingrene. ”Så skal du løbe efter
190 vognen!”

”Jeg kommer ikke til vognkørsel,” siger Kian, men de spørger ikke hvorfor. Måske vil de ikke høre svaret. De sidder bare der. Billy Booze holder åbent, selv om det er tirsdag. Hvorfor tager de ikke derind? tænker Kian. Han går hen til pedellen. Fejemaskinen kæmper sig larmende hen over asfalten.

195 ”Undskyld,” råber Kian.

Pedellen slukker fejmaskinen.

”Ja?”

”Vil du ikke skrive en hilsen i min hue?”

”Mig?”

200 ”Ja.”

”Men vi kender jo overhovedet ikke hinanden.”

”Det er da lige meget. Det er vel tanken, der tæller.”

”Det kan jeg godt,” siger pedellen. ”Har du en tusch?”

Kian slår på sine lommer. Han syntes, han havde fået en med hjemmefra, men
205 den er ingen steder. Han går over til bænken, hvor Jølle sidder. P.J. sidder med en tusch i hånden.

”Lån mig lige en tusch,” siger han. Hun rækker ham den modvilligt. Pedellen står lidt og stirrer efter dem. Kian giver ham tuschen. Han står med den i lidt tid, stikker den ind i stoffet uden at skrive noget.

210 ”Jeg ved sgu ikke lige,” siger pedellen. ”Hvad skal jeg skrive?”

”Du kan bare skrive tillykke eller sådan noget,” siger Kian, og pedellen skriver med en kluntet håndskrift i hans hue, så det fylder det meste. *Tillykke hilsen Henrik.*

”Er det okay?” spørger han.

”Det er perfekt,” siger Kian, tager huen på igen, holder fast på den og løber ned
215 ad trappen.

Om et øjeblik kommer hans mor. Han står på parkeringspladsen og venter på hende. Den sorte Golf glider ind i en afmærket bås. Hans telefon ringer i lommen, det er hende, hun har vist ikke set ham. Nu går bildøren op, og hun stiger ud. Hun har crocs⁵ på, det er godt, de mødes hernede, når hun har sine crocs på. I hånden
220 har hun en buket røde roser i cellofan. Han tager huen af og går hende i møde.

⁵ *crocs*: ofte farvestrålende letvægtssandal af gummi og med ventilationshuller.